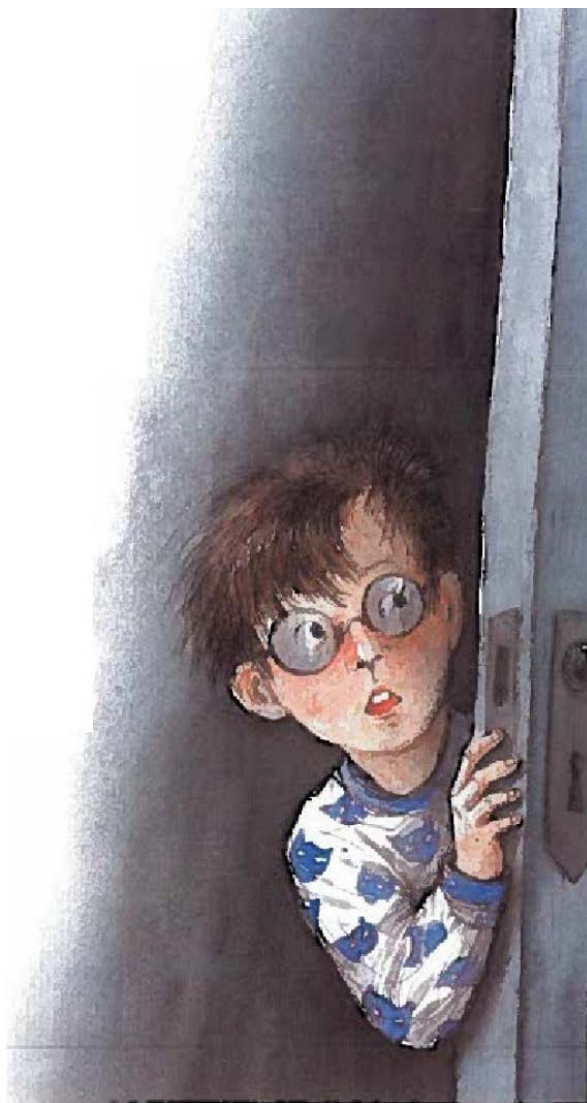

Урсула Шеффлер
Шпигун на горищі

Книга для раннього читання.
Ілюстратор: Кріста Унцнер.
Переклад: Ольга Дужак

Таємнича доставка

Була пізня ніч і більшість людей на Мейпл-стріт, 7 вже міцно спали. Але Мартін Пітман не міг заснути. Того вечора він з'їв забагато солоного арахісу, і тепер помирав від спраги. Ідучи на кухню, щоб випити води, він почув шум на вулиці. Мартін підбіг до вікна. Перед будинком стояла вантажівка. Вийшли двоє чоловіків у комбінезонах. Вони відкрили задню частину вантажівки і

вивантажили деякі дивні речі. Потім чоловіки потягли їх до передньої частини будівлі. Хто отримає доставку посеред ночі? Мартін почув, як по сходах стукають чоловічі робочі чоботи.

Мартін підбіг до вхідних дверей. Він був досить високим, щоб зазирнути у щілину в дверях. Мартін міг дивитися крізь неї, не показуючись зовні. Чоловіки йшли повз

двері. В обох було темне волосся, а в одного була борода. Мартін притиснувся носом до дверей, щоб побачити якомога більше. Кроки віддалялися.

Мартін проліз на сходи.

Він чув розмову кур'єрів. Вони розмовляли мовою, якої він не міг зрозуміти. Чоловіки зупинилися на горищі біля квартири незнайомого чоловіка, який переїхав кілька днів тому. Мартін іноді бачив його. Той завжди носив рукавички та сонцезахисні окуляри.

“Досить підозріло”, подумав Мартін. Мартін був фанатом таємниць і шпигунських історій.

Хто знає, що відбувається на горищі? Через деякий час Мартін почув, як скрипілять сходи. Усі троє поверталися вниз! Швидко! Повернутися всередину! Мартін спостерігав за ними крізь щілину, коли вони проходили повз. Вау, це було захоплююче!

Мартін підбіг до вікна. Чоловіки розвантажували чорний ящик, схожий на труну. Принесли його в будинок.

Мартін побіг назад на сходи. Чоловіки пихтіли й зітхали, несучи труну повз двері Мартіна. Хлопчик бачив лише маківки їхніх голов. Він не міг побачити труну. Для чого чоловікові на горищі знадобиться труна? І навіщо йому доставити її посеред ночі? Все ставало все більш підозрілим!

На жаль, Мартін не міг бачити, як вивантажують усі речі. Але він побачив довгу блискучу трубу, схожу на гармату. Можливо, чоловік на горищі був мисливцем!

Нарешті шум на сходах зтих. Вантажівка була порожня. Чоловіки деякий час стояли перед будинком і розмовляли. Час від часу спалахувало сяйво від кінця

цигарки. Один із чоловіків стояв, засунувши руки в кишені, і дивився на вікна будинку. Мартін пригнувся, швидко, як блискавка. “Сподіваюся, вони мене не бачили”, — подумав він.

Можливо, чоловік на горищі був секретним агентом чи шпигуном! Шпигуни були небезпечними. Вони могли зробити фото камерами, захованими в пальто! Вони ховали таємні повідомлення у своїх черевиках. Мартін знав все про це з детективних історій. Він здригнувся.

Потім стрибнув у ліжку. Його ноги були крижані. Він зовсім забув про те, що хотів напитися води.

Детективи збираються

Лише на один поверх нижче Мартіна Пітмана, його подруга Поліна Коннер проспала всю історію минулої ночі. Мартін щоранку заходив до Коннерів, щоб іти разом з Поліною до школи. Сьогодні він не міг дочекатися, щоб повідомити їй новини, і приїхав на десять хвилин раніше, ніж зазвичай. Коннери все ще снідали.

— Ви не повірите! — сказав він, - минулої ночі чоловікові, який живе на мансарді, доставили якісь дивні речі!

— Чоловіка звать містер Леон, — сказала місіс Коннер, — вчора він назвав своє ім'я на скориставшись домофоном внизу.

— Це тому, що він когось чекав! — сказав Мартін.

— А звідки ти знаєш про доставку? — запитав батько Поліни.

— Я не міг заснути минулої ночі, — сказав Мартін, - так,

я все бачив. І це було дуже підозріло!

— Мені здається, що ти читаєш забагато детективних романів, — сказав містер Коннер, відкушуючи свій тост.

— Леон — смішне ім'я, — сказала Поліна.

— Це іспанське ім'я, — означає лев, — сказав батько Поліни.

— Що з того, що він іспанець? — запитав Мартін, - це все ще не пояснює, чому він отримував доставку посеред ночі, чи не так?

— Чому б і ні? Якщо його меблі привезли з Іспанії, то, мабуть, перевізники не змогли б потрапити сюди раніше, — задумливо сказала мама Поліни, — хто знає? Можливо, вони потрапили в затор, а може, сталася аварія. Могло статися будь-що.

— Але це були не звичайні вантажники, — пробуркотів Мартін, — і вони не доставляли звичайних меблів!

— Давайте, діти, час до школи! — сказав містер Коннер, — вже десять хвилин на восьму!

Мартін і Поліна помчали вниз по сходах.

Коли вони дістались першого поверха, було без сіми хвилин восьма.

— Б'юся об заклад, що цей чоловік шпигун, — сказав Мартін, коли вони завернули за ріг біля школи, — Навіщо йому ще й гармата?

— Гармата? Може, полює на горобців! - Поліна хіхикнула.

— Дуже смішно, — сказав Мартін, - нам краще простежити за ним. Щось не те із цією людиною. Він має бути шпигуном.

— Не знаю, — сказала Поліна, - я бачила його лише раз, у супермаркеті. Він був у сонцезахисних окулярах і рукавичках. І тримав тростину.

— Переодягається, переодягається, маскується, — зі знанням сказав Мартін, - одного разу я бачив фільм, де шпигун ховав зброю в тростині.

— Шпигуни знають усі хитрощі, — сказала Поліна, - о-о ось і дзвінок. Краще побіжимо!

У другій половині дня Мартін і Поліна розповіли своїм друзям Філіпу та Джулії про свої захоплюючі спостереження.

— Одна голова добре а чотири краще, — сказав Мартін. — Ви можете допомогти. Хочете стати нашими помічниками детективів?

— Звісно, — сказала Джулія, - у мене навіть бінокль від діда є.

— А у мене є збільшувальне скло, для перегляду моєї колекції марок, — додав Філіп.

— Чудово! — сказав Мартін, - тримайте очі та вуха відкритими. І будьте обережні, щоб він не помітив, коли ви переслідуватимете його.

ШПИГУНСТВО ЗА ШПИГУНОМ

Пізніше того ж дня Джулія першою помітила шпигуна.

— Дивись! Ось він, купує папір! — прошепотіла вона, хапаючи Мартіна за рукав, — використовуйте бінокль!

— Ага! Наш секретний агент завів собі собаку, — крізь зуби присвистував Мартін.

— Можливо, це собака, який здатен винюхати бомбу, — сказав Філіп.

— Він не дуже великий і схожий на дворнягу. Але здається дуже розумним, — повідомив Мартін, приклавши бінокль до очей.

— Він просто помочився на водостічні труби біля квіtkового магазину, — що в цьому розумного? — запитала Поліна.

Мартін проігнорував її.

— Леон щойно придбав газету, — повідомив він, — а тепер собака несе папір для нього. Дурний пес не зміг би цього зробити.

— Обережно! Вони ідуть! — попередила Джулія.

Вони пірнули в провулок і вже звідти спостерігали, як пан Леон і його собака проходять повз. Собака ніс

іспанську газету. Пан Леон мав капелюх, сонцезахисні окуляри та рукавички.

— Як він може носити рукавички в таку спеку, — здивовано сказала Джулія.

— Звісно може, не хоче світити свої відбитки пальців, — прошепотіла Поліна.

— Ви чули це? Містер Леон щойно сказав: "Сидіти, Ватсон!" до свого собаки, — схвильовано сказав Філіп, — я чув його голосно й чітко.

Собака гарно сидів на розі й чекав, поки проїдуть машини. Потім він перетнув вулицю з паном Леоном.

— Як ви думаєте, собаку назвали на честь Ватсона, як в детективі «Шерлок Холмс»? — запитав Мартін.

Філіп кивнув.

— Іспанський секретний агент, у якого собака названа на честь друга англійського детектива. Це дивно,
— сказав Мартін. Цей випадок стає все цікавішим.

Страшний пакет

Наступного дня вони не побачили пана Леона — ні дорогою до школи, ні додому.

— Наче земля його погинула, чи що! — сказала Джулія.

— Ви думаєте, він десь поїхав? — запитав Філіп.

— Моя мама сказала, що вчора ввечері він вивів свого собаку гуляти, — сказала Поліна. — І привітався дуже ввічливо.

— Це лише частина його прикриття, — сказав Мартін.

Коли Мартін повернувся додому, у найбільшій кімнаті Пітманів лежав великий пакунок.

— Це... це адресовано чоловікові нагорі! - пробурмотів Мартін.

— Так, — сказала мати, - що в цьому поганого? Пана Леона не було вдома, тож листоноша залишила його тут.

“Мама нічого не знає”, — подумав Мартін.

— А якщо там бомба? — запитав він

— Мартіне, у тебе справді надмірно активна уява, — сказала його мати.

— Але послухайте, я чую, як там щось цокає! — сказав хлопчик.

Його мати притиснула вухо до пакета. А потім зблідла. Щось справді цокало в пакеті.

— Мені викликати поліцію чи пожежників? — запитав Мартін.

Якраз тоді пролунав дзвінок. Мартін і його мати подивилися на двері. Мама повільно відкрила. Там стояв пан Леон, шпигун!

— Листоноша залишила записку в моїй поштовій скриньці, — сказав пан Леон, — дякую, що прийняли пакунок для мене.

“Обережно! Там бомба”, — хотів сказати Мартін, але слова застрягли у нього в горлі.

А потім, коли пан Леон нахилився, щоб підняти пакунок, його волосся сповзло набік!

“Боже, перука!” — подумав Мартін. “Ось що я називаю маскуванням! Я не можу дочекатися, щоб розповісти іншим”.

І він помчав вниз, щоб побачити Поліну.

Поліна була дуже вражена, коли Мартін розповів їй про перуку та пакет із бомбою.

Але потім нічого нового не сталося. Три дні пана Леона ніхто не бачив.

— Можливо, пакет підірвався йому в обличчя, — сказав Мартін.

— Якби вибухнула бомба, ми всі б це почули, — сказала Полін.

— Можливо, всередині були отруєні цукерки, — припустив Філіп.

— Шоколадні цукерки не видають такого цокання, як бомба, — сказав Мартін.

Небезпечна місія

Наступного дня, коли Мартін повернувся зі школи, він побачив матір, яка розмовляла з доктором Джонсом. — Ми подбаємо про нього, — говорила місіс Пітман. Доктор Джонс обернувся до Мартіна.

— Мартіне, — сказав він, — я радий, що зустрів тебе. Може, ти виведеш собаку пана Леона на прогулянку? Він хворий.

— Бідний пес! — сказав Мартін.

— Ні, пан Леон хворий. Тому він не може вивести собаку.

— Звичайно. Мартін із задоволенням це зробить, - сказала місіс Пітман.

Мартін протестував, але його мати наполягла, щоб вони пішли прямо до пана Леона.

Мартін взяв собаку Ватсона і побіг вниз. Він подзвонив у двері Поліни і повідомив їй останні новини.

— Я не вигулюватиму собаку якогось секретного агента, — сказала Поліна.

— Чому ні? — запитав Мартін, — коли ми повернемо йому собаку, у нас буде чудова можливість дослідити його квартиру.

Ватсон чудово провів час з дітьми.

— Насправді не погана собака, — сказав Мартін, — мабуть, він не винен, що його власник — шпигун, — пробурмотіла Поліна, почухаючи Ватсона за вухами.

— Завтра виведемо його знову, — запропонувала Поліна. — Ви мене покличете?

— Звичайно, — сказав Мартін, — але тепер на нас чекає небезпечна частина нашої роботи. Ми повинні відвезти Ватсона додому.

— Ви зайдете до мене? — запитав Мартін, коли вони піднялись на перший поверх.

Поліна кивнула. На другому поверсі на них чекала місіс Пітман.

— Чому так довго? — закричала вона на них, — пан Леон почав хвилюватися! Я щойно була нагорі. Ось ключ від його помешкання. Так йому не доведеться вставати з ліжка, щоб впустити вас.

Ватсон щасливо побіг нагору. Мартін і Поліна йшли набагато повільніше.

— Ось ми йдемо, у левове лігво, — прошепотіла Поліна.

— Мені трохи страшно, — сказав Мартін. Він відчинив двері ключем.

У лігві лева

Пан Леон подякував Мартіну та Поліні за те, що вони привели Ватсона. Він розповів їм, що під час ДТП отримав травму голови.

— Я ношу цю перуку, поки у мене не відросте волосся,
— сказав він.

— Ви багато подорожуєте на машині? — запитав
Мартін.

— Ну, так, моя робота цього вимагає, — сказав пан
Леон.

— Ви гонщик? — запитала Поліна.

— О ні! — сказав пан Леон, сміючись, — я музикант, і багато подорожую. Сподіваюся, що скоро знову зможу грати.

Він показав на своє піаніно.

Мартін упізнав чорну скриньку, яку він вважав труною, і став яскраво-червоним.

— Ви повинні носити рукавички, тому що... — почала Поліна.

— Я також пошкодив руки під час аварії.

У цю мить задзвонив будильник на тумбочці. Пан Леон схопив його і сказав:

— Це насправді щось старомодне, чи не так? Я замовив його, бо мені важко налаштувати радіосигнал пораненими руками.

— Отже, це було те, що цокало в тому пакеті! — збентежено сказав Мартін.

— Вірно, — сказав пан Леон.

— Я маю заводити будильник кілька разів на день, щоб не забути прийняти ліки.

Прибіг Ватсон. Він радісно махав хвостом.
— Мій хороший, — сказав пан Леон, почухавши собаці за вухом. — Він дуже відданий друг. Також, звісно, у мене є ще мільйон далеких друзів — це зірки!

Пан Леон усміхнувся. Він обережно встав і вдягнув халат. Потім відчинив двері в сусідню кімнату.

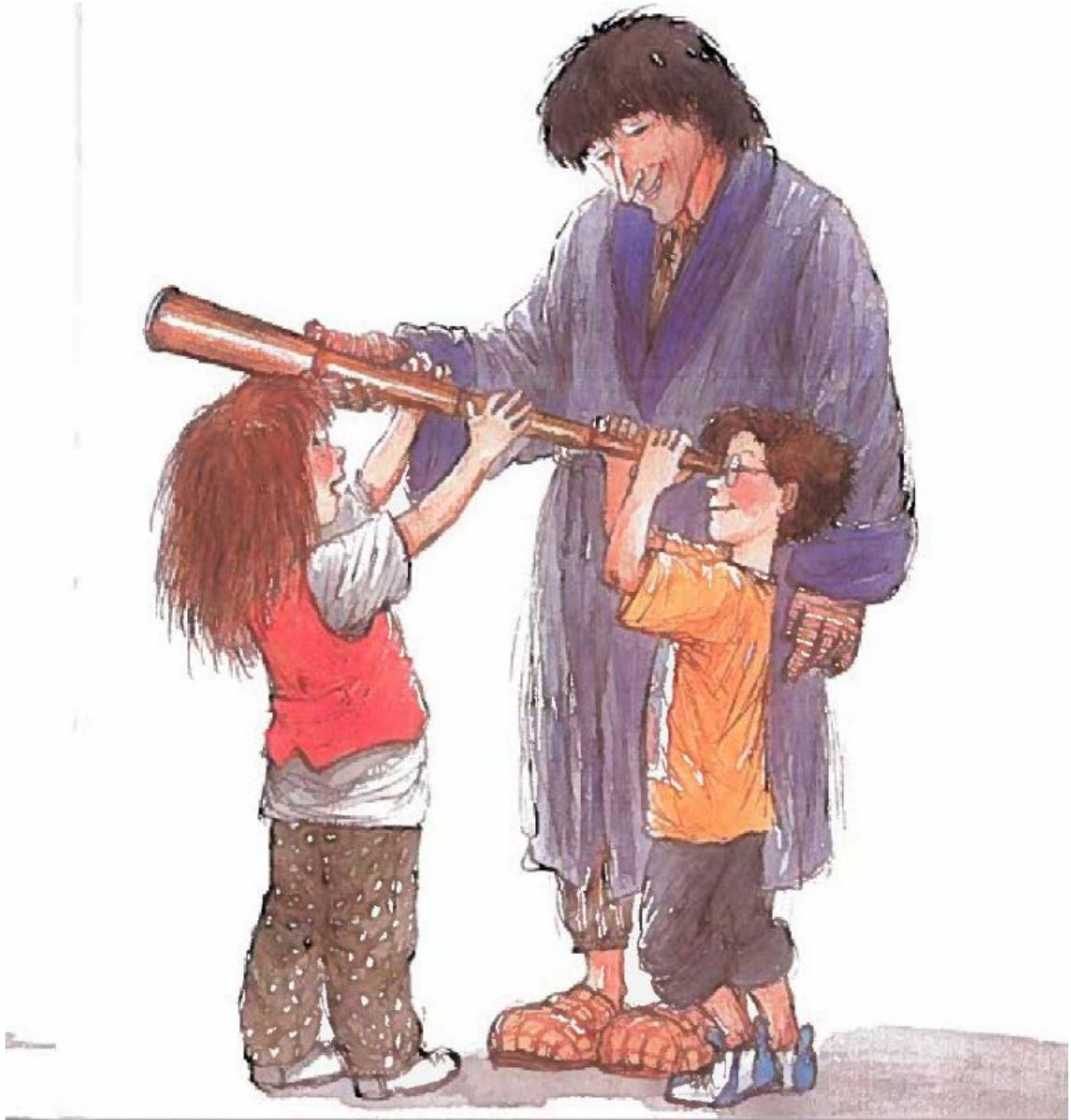
— Гармата! — сказав Мартін.
— Що ти сказав? — запитав пан Леон.
— О, е, нічого, — сором'язливо відповів Мартін.
— Вау, справжній телескоп, — вражено сказала Поліна.
— Ви можете з його допомогою побачити місяць? — запитав Мартін.
— Місяць і багато іншого! Зайди сьогодні ввечері. Якщо небо буде чисте, місяць здаватиметься настільки близьким, ніби його можна торкнутися.

Зацікавлені Мартін і Поліна слухали пана Леона. Після обіду вони піднялися до «шпигуна» нагору. Пан Леон розповів їм усе про планети та про зірки, що знаходяться на відстані сотень світлових років.

Він розповів їм про назви морів на Місяці. Він показав їм Полярну зірку і Чумацький Шлях.

Поліна і Мартін дивилися далеко у всесвіт. Але вони також по-новому поглянули на те, що було поруч із ними — на їхнього нового друга, містера Леона.

Урсула Шеффлер була у Нюрнберзі, німецькому місті, де виготовляють багато іграшок. Вона написала понад сто дитячих книжок, які вийшли п'ятнадцятьма мовами. Інші її книжки, які легко читаються про Північ-Південь, — це тріо пригод, у яких є хитра лисиця та детектив-качка: Рінальдо, Хитрий Лис; The Повернення Ринальдо, Хитрого Лиса; і Рінальдо в бігах.

Кріста Унцнер народилася в місті поблизу Берліна, Німеччина. Вона завжди хотіла стати артисткою балету, але зрештою вивчила комерційне мистецтво та

працювала в рекламному агентстві. Перемога третьої премії на конкурсі книжкової ілюстрації привела її до кар'єри вільного ілюстратора, насамперед дитячих книжок. Її попередні книжки для Північного Півдня, які легко читати, — «Лорета та маленька фея» Герди Марі Шайдт і Жасмин і Рекс Вольфрам Ханеля.

Урсула Шеффлер

Цю книгу видано North-South Books, Цюрих, як «Книгу, яку легко читати» кількома мовами.

Німецька: Der Spion unterm Dach ISBN 3314007736

Французька: Un espion sous les toits ISBN 3 314 21046 9

Голандська: De spion op zolder ISBN 90 55792195

Англійська: The Spy in the Attic ISBN 1 55858 727-6